

Jmenuje se Darla Jean Carmichaelová a je tvoje první.

To ale zatím nevíš.

V tomhle krásném jarním dni víš jen to, že jí snad krásu do líček vetkl sám Bůh. Je to nevinná kráska, nic nepředstírá a není mar-nivá; proto ji miluješ právě tak, jak ji miluješ. Zářící blondátá hřívá jí spadá na záda v těžkých vlnách a na sobě má své staromódní bílé šaty určené k oslavě Velikonoc. Dokonce si oblékla krajkové ruka-vičky a naškrobený krajkový klobouček. Viděls někdy něco takhle dokonalého? Tak čistého?

Dnes ti dává za pravdu i sama příroda. Podél prašné cesty ke kostelu kvetou narcisky, v husté zelené trávě svítí žluté a bílé květy, jako by neměly žádný jiný smysl existence než vyrovnat se svojí krásou Darle Jean. Dokonce i sedmikrásky září žlutě a bíle. Ačkoli vět-šinou jsou v polích vidět i stuhly bledě fialových polních kvítků, tentokrát je tu jen Darla Jean.

Až na to... že Darla Jean nejde sama.

Kráčí zavěšena do mladého muže, v ohybu jeho lokte spočívá její ruka tak pevně, jako by tam patřila odjakživa, a to přitom není pravda. Její ruka mu nepatří, protože to nejsi ty. Darla Jean totiž patří jen tobě.

Odjakživa patřila jen tobě.

Nikdy nebylo nutné, abys jí to říkal. Věděla to odjakživa, tak to bylo přirozené. Vy dva k sobě totiž patříte, ať už by na to ostatní říkali cokoli, kdyby to tušili.

Zuříš, máš zlomené srdce a sleduješ je až k tomu malému cihlovému kostelíku, který tu stojí uprostřed rozkvetlých stromů jako ostrá Jehla. Navzdory tomu, že ti v uších buší krev změtí emocí, si všímáš i dalších věcí. Ve volné ruce nese mladý muž košík sladkostí, které jim dala její matka s prosbou, ať je vezmou s sebou do kostela. Každý kousek je zabalený zvlášť a je určený na prodej, protože kostel potřebuje novou střechu, než přijdou bouřky.

Naklání se k ní pokaždé, když se zasměje.

Směje se téměř neustále.

Její smích ale patří tobě, stejně jako celý zbytek její osobnosti, takže jak je možné, že jej sdílí s někým jiným? Tenhle smích tě odjakživa uklidňoval, dokázal tě zbavit vzteku, který nosíš uložený příliš těsně pod povrchem. Kdykoli ho teď zaslechneš, ten vysoký, měkký zvuk, jako když terasou zavane lehký vánek, pocítíš ostré bodnutí bolesti na hrudi a lebka ti pulzuje jeho ozvěnou.

Společně vejdou do kostela a trvá ti minutu nebo dvě, než najdeš okno, kterým je vidíš jasně, aniž by tě zevnitř bylo vidět. Nemusí vědět, že jsi tady, aby si byla vědoma toho, co ti dluží a jak by se měla chovat. Uvnitř v kostele je pološero, plno stínů, a ve světle náhodných paprsků slunce, co sem dopadají zvenčí, víří prach. Neuvědomíš si tedy hned, co se tu děje.

Až za chvíli.

Vidíš před sebou jen potoky krve.

Líbá ji, nebo ona jeho, obličej je mají otočené k sobě, ačkoli stojí alespoň stopu od sebe. Možná, že je to jeho první polibek.

Jsi si jistý, že pro ni je to poprvé.

Její první polibek, který měl patřit tobě, na který jsi celé ty roky čekal. Místo toho jsi ji ale opatroval s vědomím toho, že je příliš čistá, příliš nevinná, než aby směla být pošpiněna podobnými věcmi.

Byla příliš čistá. Příliš nevinná.

Sklouzneš po zdi kostela, cihly jsou hrubé a bolestivě škrábou i přes oblečení. Třeseš se a možná i vzlykáš. Jak to mohla udělat? Jak to mohla udělat sobě i tobě?

Jak mohla připustit takovou poskvrnu?

Najednou je bezcenná, jako všechny ostatní kurtizány světa, které svá těla nabízejí všem okolo, s úsměvem a krutým, vědoucím pohledem. Uctíval bys ji do konce svých dní.

Přesto ji ale miluješ. Jak bys ji mohl nemilovat, navzdory všemu? Miluješ ji dost na to, abys ji chtěl zachránit, byť třeba před sebou samotnou.

Slyšíš, jak chlapec odchází s omluvou na rtech – musí svým bratrům pomoci s přípravami. Slyšíš, jak pastor dobromyslně oslovil Darlu Jean. Říká jí, že musí doběhnout do města a koupit kelímky na limonádu – zvládne to tu sama? Ale samozřejmě. Vždyť v tomto kostele vyrostla. Vždycky tu byla v bezpečí. Neumí si představit svět, kde by to neplatilo napořád. Sleduješ pastora, jak kráčí po prašné cestičce pryč odsud – pořád se vzdaluje – a zaslechneš, jak si dívka začala zpívat.

I její písně ti patří a teď je nemůže slyšet nikdo jiný.

Když vkročíš dovnitř, přivítá tě s úsměvem a se smíchem. Oči jí září. Nemůžeš říct, že jsou bezelstné, teď už ne. Teď, když přišla o svoji nevinnost. Úsměv jí povadne na rtech, když se k ní přiblížíš.

Má dokonce tu drzost se tě zeptat, zda se něco děje.

Víš, že nemáš moc času – do města je to jen pár kilometrů a pastor často chodívá tam a zpět, přesto máš ale dost času na to, abys jí ukázal. Abys jí ukázal vše, co je potřeba.

Slíbil jsi jí život bok po boku i to, že ji budeš navždycky chránit. Slíbil jsi celý svět.

Ona ho zahodila.

Celé je to její chyba.

Z kostela utíkáš ve spěchu, stále plný bolesti z její zrady.

Darla Jean zůstane v kostele. Je natažená na kamenech, bílé šaty na oslavu Velikonoc v cárech, do kterých se vsakuje rudá kaluž. Narcisy, které jsi pro ni natrhal – byl to dárek, a hle, jak s ním naložila – jsou rozházené kolem ní. Oči má otevřené a prázdné. Doznívá v nich zmatek. Nadělal jsi jí rozeklaný úsměv, o který se smí podělit se světem, bude-li chtít.

Už se nezasměje ani nezaspívá. To, co patří tobě, už nemůže pospínit.

Už neudělá nic. Možná jsi nechtěl. Možná ti lovecký nůž sklouzl a zajel příliš hluboko. Možná jsi zapomněl, že těsně pod povrchem proudí tolik krve. Ale možná jsi naopak udělal přesně to, co jsi zamýšlel.

Koneckonců je to jen další děvka.

Darla Jean je teď mrtvá.

Netušils, že bude tvoje první.

Zatím to nevíš, ale nebude ani tvoje poslední.

únor

Když zanedbáváte vyřizování úředních papírů, tak se začnou exponenciálně množit – podobně jako králíci a drátěná ramínka. Zvláštní agent Brandon Eddison se zamračil na nejnovější hromady papírů, co mu přistály na stole. Nemohl si pomoci a musel si představit, jak by asi vypadaly, kdyby je zapálil. Stačilo by jen maličko – jedno škrtnutí sirky nebo zapalovače, namířené na rohy jednoho dvou papírů, co vyčuhovaly uprostřed stolu. Chytlo by to krásně rovnoměrně a všechny papíry by byly za chvíli pryč.

„Když to zapálíš, vytisknou ti to znovu a budeš muset vyřizovat navíc ještě papíry kvůli požáru,“ zaslechne rozesmátý hlas po své pravici.

„Sklapni, Ramirezová,“ povzdechne si.

Mercedes Ramirezová je jeho kolegyně a kamarádka. Jenom se znovu zasměje a opře se dozadu na židli, přičemž si protáhne tělo do dlouhé, lehce prohnuté linie. Židle na protest zapraská. Její stůl je také pokrytý papíry, nejsou na něm žádné hromádky, jenom jednolitá vrstva. Kdykoli ji požádá o nějakou informaci, dokáže ji nalézt ani ne za minutu. Nikdy nepochopil, jak to dělá.

V rohu, čelem k jejich pracovním stolům, které jsou vzájemně postavené kolmo, se nachází doupe jejich nadřízeného kolegy, zvláštního velícího agenta Victora Hanoveriana. K Eddisonově znechucení a údivu na jeho stole žádné papíry neleží, jsou totiž všechny vyřízené a roztříděné do různobarevných

desek. Victor jejich neohroženou trojici šéfuje, a tak musí vyřizovat víc papírů než každý z jeho podřízených, je s tím ale přesto pokaždé hotový jako první. Po třiceti letech ve službách odboru se to dá čekat, usuzuje Eddison, ta myšlenka ho ale vyděsí.

Podívá se znovu na svůj stůl a na nejčerstvější hromádku, která na něm přibyla. Když se natáhne pro pár stránek, co leží navrchu, znechuceně při tom zavrchá. Má svůj systém, který je pro Ramirezovou stejně matoucí jako pro něho ten její. Navzdory tomu, že je hromada papírů poměrně vysoká, netrvá mu dlouho, než ji roztřídí do správných hromádek u zadní hrany stolu, rozdělených dle tématu a priority. Papíry jsou pečlivě srovnané s hranou stolu, pravidelně se střídají položené na výšku a na šířku.

„Bavil se s tebou o tom někdy nějaký doktor, co by byl sympatický?“ ptá se Ramirezová.

„Ptal se tě na tyhle věci někdy někdo z televize?“

Zahihňá se a otočí se zpátky ke svému stolu. Bylo by hezké, kdyby mu aspoň jednou jedinkrát skočila na špek. Rozhodně se nedá říci, že by byla stoprocentně vyrovnaná, vůči škádlení je ale až nezvykle imunní.

„Kde je vůbec Viki?“

„Vrací se z výpovědí. Bliss chtěla, aby u toho byl.“

Přemýšlí, zda ji má upozornit, že ještě tři a půl měsíce poté, co zachránili přeživší ze Zahrady motýlů, pořád používá předzívky, které obětem přidělil jejich únosce.

Nakonec to nechá být. Stejně o tom nejspíš ví. Tahle práce se většinou snáší líp, když si v hlavě dokážete všechno roztřídit

do patřičných šuplíčků, a to, co byly dívky zač v minulém životě, není lehké do toho všeho nějak zařadit.

Musí se pustit do práce. Dnes je den na vyřizování papírů, nebo alespoň z větší části, a opravdu by se měl postarat o to, aby ze všech těch papírů do večera zmizela aspoň jedna hromada. Oko mu padne na horu barevných složek, která na jeho stole bydlí v pravém zadním rohu už léta. Časem na ni přibývají další a další složky, zato žádné nové odpovědi. Tahle hromada se nezmenšuje.

Opře se o opěradlo židle a pečlivě si prohlíží dvě zarámované fotografie, které stojí na registračce plné jeho kancelářských potřeb a prázdných formulářů. Na jedné stojí bok po boku se svojí sestrou při jednom dávném Halloweenu. Byla to jedna z posledních příležitostí, kdy je spolu někdo vyfotografoval. Pak ji cestou domů ze školy kdosi odvedl přímo z ulice. Bylo jí teprve osm. Logicky je mu jasné, že musí být mrtvá. Stalo se to už před dvaceti lety, pořád si ale prohlíží každou dívku, které je něco přes dvacet a která mu ji něčím připomene. Naděje je zvláštní, vrtošivá věc.

Faith ale byla úplně stejně zvláštní a vrtošivá. Jeho sestra, dokud byla ještě jeho sestrou, a ne statistikou v seznamech zmizelých dětí.

Druhá fotografie je novější, sotva pár let stará. Je to památka na jeden z nepodivnějších a nejméně předvídatelných výletů, které kdy zažil, samozřejmě mimo své pracovní povinnosti. Priya a její matka ho během toho asi půl roku, kdy bydlely v D. C., vytáhly na spoustu divných výletů za památkami, ale tenkrát to bylo skutečně jako vystřižené z nějaké noční

můry. Není si dokonce ani jistý, jak vůbec skončili na té pláni poseté ohromnými bustami prezidentů. Nějak se to ale stalo a v jednu chvíli vylezl Eddison s Priyou na ramena Lincolnovi. Oba přitom ukazovali na ohromnou díru, která zela soše ze zadu v hlavě. Bylo to realistické? Samozřejmě. A byl to záměr? Soudě podle toho, v jak zoufalém stavu byly ostatní deset metrů vysoké busty... asi ani ne. Z toho dne má i další fotografie, bezpečně uložené v krabici od bot na dně své šatní skříně. Tuhle má ale nejradši. Ne kvůli té znepokojivé bustě dávno zavražděného prezidenta, ale proto, že Priya tu překvapila sama sebe tím, že se jí obličej rozzářil nečekaným úsměvem.

Priyu, která se nečekaně smála, nikdy nezažil. Tahle Priya se rozbila na kousky jen pár dní předtím, než poznal tu dívku, která z těch rozbitých kousků povstala. Priya, kterou zná, má ostré hrany, umí zuřivě zavrčet a usmívá se tak, že je to jako políček do tváře. Cokoli měkčího a milejšího je jen náhoda. Možná, že její matka v ní občas něco z dřívější měkkosti zahlédne, ale nikdo jiný ne. Ne od té chvíle, co z Priyiny sestry zůstaly jen fotografie a data schovaná v barevné složce v pravém zadním rohu jeho stolu.

Eddison si je docela jistý, že s dřívější Priyou by se býval nikdy nespřátelil. Pořád ještě ho děsí, že jsou vůbec přátelé. Měla pro něj být jen sestrou oběti vraždy, dívkou, kterou měl vyslechnout, politovat a nikdy ji pořádně nepoznat. Jenže ve dnech následujících krátce po vraždě sestry byla Priya šíleně zuřivá. Měla vztek na vraha, na svoji sestru, na policii i na celý zasraný svět. A tenhle druh vzteku Eddison důvěrně zná.